

ἀσπροφορῶ σύνηθ. καὶ Πόντ. ἀσπροφουρῶ βόρ. ιδιῶμ.

Τὸ μεσν. ἀσπροφορῶ.

1) Ἐνδύομαι ἄσπρα ἐνδύματα σύνηθ. καὶ Πόντ.: Φάνταζε ἀσπροφορεμένη σὰ στοιχειὸ ΚΠαλαμ. Τρισεύγ. 41 || Ἄσμ.

Νὰ μὴν ἀλλάξῃ τὴ Λαμπρή, νὰ μὴν ἀσπροφορέσῃ
Ἦπ.

Ποτέ μας δὲν ἀλλάζουμε καὶ δὲν ἀσπροφοροῦμε
ΝΠολίτ. Ἐκλογ. 41. 2) Παύω νὰ φέρω πένθιμα ἐνδύματα, ἐπὶ πενθούντων Λεξ. Δημητρ.: Μόλις ἀσπροφόρεσε ἡ χήρα, παντρεύτηκε κιόλας.

ἀσπροφουστανοῦσα ἡ, Κύπρ. ἀσπροφουστανοῦσα Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος, τοῦ οὐσ. φουστάνι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦσα.

Ἦ φοροῦσα ἄσπρον φουστάνι ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Κόρ' ἀσπροφουστανοῦσα μου, νὰ 'μουν πουνόγυρὸς σου! Αἰν.

ἀσπροφρύδης ἐπιθ. Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. φρύδι.

Ὁ ἔχων λευκὰς ὀφρῦς. Ἀντίθ. μαυροφρύδης.

ἀσπροφύλλιμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσπροφυλλίζω.

Ἦ συλλογὴ τῶν ἄσπρων φύλλων κράμβης.

ἀσπροφυλλίζω Πόντ. (Κερασ. Σάντ.) ἀσπροφυλλῶ Πόντ. (Τραπ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. φύλλο.

1) Ἀμτβ. καθίστανται τὰ φύλλα μου λευκὰ μαραινόμενα Πόντ. (Κερασ. Τραπ.): Τὰ λάχανα ἐσπροφύλλιξαν Κερασ. 2) Μετβ. συλλέγω τὰ λευκανθέντα φύλλα τῆς κράμβης Πόντ. (Σάντ.)

ἀσπρόφυλλο τό, ἀμάρτ. ἀσπρόφυλλον Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. φύλλο.

Τὸ λευκανθὲν φύλλον τῆς κράμβης.

***ἀσπροφυλλόπουλλο** τό, ἀσπροφυλλόπον Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσπρόφυλλο καὶ τῆς καταλ. -πουλλο. Μικρὸν λευκὸν φύλλον κράμβης.

ἀσπροφυλλόρριζα ἡ, Ἰκαρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσπρόφυλλο καὶ ρίζα.

Ἦ ρίζα τοῦ ἀσφοδέλου χρησιμοποιουμένη πρὸς κατασκευὴν ἀλοιφῆς.

ἀσπροφυλλόφυλλο τό, Ἰκαρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσπρόφυλλο καὶ φύλλο.

Τὸ φύλλον τοῦ ἀσφοδέλου.

ἀσπροφυρραστερᾶτος ἐπιθ. ἀμάρτ. ἀσπροφυρραστερᾶτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος, φυρρός καὶ ἀστερᾶτος.

Λευκὸς μὲ πυρρόχρουν ἀστεράδα ἦτοι κηλὶδα ἐπὶ τοῦ μετώπου, ἐπὶ αἰγῶν.

ἀσπροφυρρομάσκαλος ἐπιθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος, φυρρός καὶ τοῦ οὐσ. μάσκαλη, δι' ὃ ἰδ. ἀμασκάλη.

Ὁ λευκὸς καὶ πυρρὸς κατὰ τὰς μασχάλας, ἐπὶ αἰγοπροβάτων.

ἀσπροφυρρομύτης ἐπιθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος, φυρρός καὶ τοῦ οὐσ. μύτι.

Ὁ λευκὸς καὶ πυρρὸς κατὰ τὴν ρῖνα, ἐπὶ αἰγοπροβάτων.

ἀσπροχαράζω ἸΓρυπάρ. Σκαραβ. 40 ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ. 70 — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ χαράζω.

Ἦ υποφώσκω ἐνθ' ἄν.: Ἀσπροχαράζει ἡ αὐγούλλα Λεξ. Δημητρ. Τὸ φῶς ἀσπροχαράζει ἸΓρυπάρ. ἐνθ' ἄν. || Ποίημ.

Τ' Ἀλπεῖα τὰ βουνὰ θὰ δρασκελίσουμε,

θὰ ξαφνίσουμε τὰ ρέματα τοῦ Ρήνου,

Ἔς τοῦ Βορῆ θ' ἀσπροχαράζουμε τὰ σκοτὶ

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀποδιαφωτίζω, ἀσπρίζω Β4, γλυκοχαράζω.

ἀσπροχάραμα τό, ΠΒλαστοῦ Ἀργῶ 87.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσπροχαράζω.

Ἦ υποφώσκουσα αὐγή. Συνών. γλυκοχάραμα.

Ἀσπρόχαρως ὁ, Ἦπ. Πελοπν. (Γορτυν.) — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. Χάρως.

Ὁ Χάρων ὁ μὴ προξενῶν πολλὴν θλίψιν εἰς τοὺς συγγενεῖς τοῦ ἀποθνήσκοντος ἢ φέρων χαρὰν ἐνθ' ἄν.: Παροιμ. Εἶναι μαῦρος Χάρως, μὰ εἶναι καὶ Ἀσπρόχαρως (ὅταν δὲν λυπῆται κανεὶς διὰ τὸν θάνατον οἰκείου προσώπου) Γορτυν. Ἀντίθ. Μαυρόχαρως.

ἀσπροχειλῆς ἐπιθ. Εὐβ. Κάρπ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Γελίν. Λακων. Οἶν. Τρίκκ.) ἀσπροχειλῆς Στερελλ. (Αἰτωλ.) ὀσπροχειλῆς Εὐβ. (Στρόπον.) ἀσπραχειλῆς Κρήτ. Νάξ. (Φιλότ.) Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. χεῖλη.

Ὁ ἔχων λευκὸν χρῶμα περὶ τὰ χεῖλη, ἐπὶ βοῶν, αἰγῶν καὶ ἄλλων ζώων. Ἦ λ. καὶ ὡς ὄνομα βοῦς Στερελλ. (Αἰτωλ.)

ἀσπροχειλιάζω Μέγαρ. Μύκ. Χίος. Μετοχ. ἀσπραχ' λιασμένος Σκυρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. χεῖλη.

1) Ἀσπρίζουν τὰ χεῖλη μου ἀπὸ φόβον, πείναν ἢ ἄλλην αἰτίαν Μύκ. Χίος: Ἀπὸ τὴν πείνα ἀσπροχειλίασε τὸ παιδί Χίος. 2) Ἀσπρίζει τὸ στόμιόν μου, ἐπὶ τοῦ πυρῶθέντος φούρνου Μέγαρ.: Κἀν ὁ φούρνος, ἀσπροχειλιατᾷ. Μετοχ. ἀσπραχ' λιασμένος, ὁ ψηθεὶς εἰς φούρνον ἀνεπαρκῶς πυρῶθέντα καὶ μὴ προσλαβὼν ρόδινον χρῶμα, ἐπὶ ἄρτου Σκυρ.: Ἀσπραχ' λιασμένο ψωμί. Συνών. ἀσπρογανγισμένος (ἰδ. ἀσπρογανγιάζω).

ἀσπροχειλιδονοπαρδάλης ἐπιθ. ἀμάρτ. Θηλ. ἀσπροχειλιδονοπαρτάλα Κύπρ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος, χελιδόνης καὶ παρδαλός.

Ὁ ἔχων χρῶμα ποικίλον καὶ κοιλίαν λευκὴν, ἐπὶ αἰγός. Συνών. ἀσπροχελιδόνος.

ἀσπροχελιδόνος ἐπιθ. ἀμάρτ. Θηλ. ἀσπροχειλιδόνα Κύπρ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ χελιδόνης.

Ἀσπροχειλιδονοπαρδάλης, ὁ ἰδ.

ἀσπροχελίδος ἐπιθ. Κρήτ. Νάξ. (Φιλότ. κ.ά.) ἀσπροχέλιος Νάξ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ χελίδος.

Ὁ ἔχων λευκὴν κοιλίαν ὡς τῆς χελιδόνος καὶ τὸ εἰς ἄλλο σῶμα ἔχων λευκὰ μέρη. Πβ. δαφνοχελίδος, λαγουδοχελίδος, χελιδόψαρος.

ἀσπροχιονᾶτος ἐπιθ. Κύπρ. Χίος κ.ά. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ χιονᾶτος.

Λευκὸς ὡς ἡ χιών, κατάλευκος ἐνθ' ἄν.: Λαιμὸς ἀσπρο-

χιονᾶτος Λεξ. Δημητρ. || Αἰνιγμ. Ἀνοιγοκλείνει ὁ μαλλιαρὸς καὶ βγαίνει ὁ ἀσπροχιονᾶτος (τὸ τουλούμι μὲ τὸ τυρὶ) Κύπρ.

Ἄσμ.

Ἄμ' ἄλλαξε τὰ ροῦχα σου καὶ βάλ' ἀσπροχιονᾶτα Χίος.

ἀσπροχιονίζω ἀμάρτ. ἀσπροσονίζω Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσπρόχιονος.

Πλύνων τι καθιστῶ αὐτὸ λευκὸν ὡς ἡ χιών.

ἀσπροχιονιστὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσπροσονιστὸς Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσπροχιονίζω.

Ὁ διὰ πλύσεως γενόμενος λευκὸς ὡς ἡ χιών.

ἀσπρόχιονος ἐπίθ. Κάμπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. χιόνι.

Λευκὸς ὡς ἡ χιών: Ἄσμ.

Μηλορροῦσα λυερὴ καὶ ἀσπρόχιονη κορτέο-σα (μηλορροῦσα=μηλορροδοῦσα, ροδοκόκκινη).

ἀσπροχιώτης ὁ, ἀμάρτ. ἀσπρονουχιώτης Σαμοθρ. Οὐδ. ἀσπροχιώτικο Νάξ. (Κορων. Μέλαν. Σκαδ. Φιλότ.)

— Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Δημητρ. ἀσπροχιώτικο Μύκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Χιώτης.

Εἶδος λευκῆς σταφυλῆς. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσπροούδα.

ἀσπρόχοιρος ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀσπρόδοιρος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. χοῖρος.

Χοῖρος μὲ λευκάζον τρίχωμα.

ἀσπρόχολος ἐπίθ. Σίφν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. χολή.

Ὁ ἔχων οἶονεῖ λευκὴν χολήν, ὁ ἄκακος καὶ μὴ ὀργιζόμενος. Ἀντίθ. πικρόχολος.

ἀσπρόχορτο τό, Ἡπ. Πελοπ. (Κορινθ. Μεσσ.) Σίκιν. — ΠΓεννάδ. 155 — Λεξ. Βλαστ. 459 Δημητρ. ἀσπρόχορτου Θεσσ. (Καρδίτσα.) ἀσπροχόρτι Κέως Κύθν. Πελοπ. (Γορτυν.) ἀσπρόχορτους ὁ, Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. χόρτο.

Τὸ φυτὸν ἀνδροπώγων ὁ λάσιος (andropogon pubescens ἢ hirtum) τοῦ γένους ἀνδροπώγωνος (andropogon) τῆς τάξεως τῶν ἀγρωστωδῶν (gramineae). Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἡπ. Κέως Πελοπ. (Γορτυν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) [**]

ἀσπροχρούσαφο τό, ἀμάρτ. ἀσπροχρούσαφον Κάμπ. ἀσπροχρούσαφο Κάμπ. Τήλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. χρυσάφι.

Σύρμα ἀργυροῦν ἢ ἀπὸ λευκὸν μέταλλον χρησιμοποιούμενον διὰ κεντήματα καὶ ὑφάσματα ἐνθ' ἂν: Ἄσμ.

Σύρμα μετὰ ξιν ἥβαλα, σύρμα μαργαριτάρι

καὶ σύρμα τ' ἀσπροχρούσαφον ἤμπλεξα τὸ ἁτάνι

(ἁτάνι=γαῖτάνι) Κάμπ.

Καὶ κλῶνο τ' ἀσπροχρούσαφο κ' ὕφαινα τὸ μαντήλι αὐτόθ.

ἀσπροχρυσῇ ἡ, Ζάκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. χρυσῇ, δι' ὃ ἰδ. χρυσός.

Ἀσθενεῖα τις καθ' ἣν ὁ πάσχων ἔχει διαλείποντας πυρετούς.

ἀσπρόχρυσος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσπρόχρυσες Σκῦρ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ χρυσός. Διὰ τὴν κατάλ. -εσ ἀντί -ος πβ. ΒΦάβην Τεσσαρακονταετ. ΚΚόντου (1909) 244.

Λευκὸς καὶ χρυσοῦς: Καπ'χᾶς μ' ἀσπρόχρυσας ποῦδερους (ποδόγυρος).

ἀσπρόχωμα τό, κοιν. ἀσπρόχουμα βόρ. ιδιῶμ. καὶ Πελοπ. (Καλάβρυτ.) ἀσπρόχουμα Μακεδ. (Χαλκιδ. κ.ά.) ἀσπρόχ'μα Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. χῶμα.

1) Ἀσπρογῆ, ὁ ἰδ., κοιν. β) Εἶδος ἀργίλλου χρησιμοποιουμένης πρὸς καθαρισμὸν τοῦ γλεύκους Σκῦρ. 2) Ἡ Κιμωλία γῆ Μακεδ. (Κοζ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἀττικ. Θεσσ. Πελοπ. (Ἀρκαδ. Γορτυν. Καλάμ. Μάν.)

ἀσπροχωματίζω ἀμάρτ. ἀσπρονουματίζω Μακεδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσπρόχωμα.

Χρίω μὲ ἀσπρόχωμα.

ἀσπρόψαρο τό, Ἄνδρ. Θράκ. (Σαμακόβ. Σαρεκκλ.) — Λεξ. Πόππλετ. Γαζ. (λ. λευκίσκος) Μ'Εγκυκλ. Βλαστ. 436 Πρω. Δημητρ. ἀσπρόψαρον Α.Ρουμेल. (Φιλιπούπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. ψάρι.

1) Ὁ ἰχθύς λάβραξ ὁ λύκος (labrax lupus) τοῦ γένους τῶν περκιδῶν (percidae) τῆς τάξεως τῶν ἀκανθοπτερυγίων (acanthopterygii) χρώματος φαιοῦ Θράκ. (Σαρεκκλ.)

2) Ὁ ἀργυρόχρους ἰχθύς λευκίσκος (leuciscus) τῆς τάξεως τῶν κυπρινιδῶν (cyprinidae) Λεξ. Γαζ. Πόππλετ.

3) Πληθ., λευκοὶ ἐν γένει ἰχθύες, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς σκοτεινοῦ χρώματος Ἄνδρ. Α.Ρουμेल. (Φιλιπούπ.) Θράκ. (Σαμακόβ.) — Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Βλαστ. 436 Πρω. Δημητρ. Ἀντίθ. μαυρόψαρο. 4) Μεταφ. ὁ πολὺ λευκὸς Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) [**]

***ἀσπρόψης** ἐπίθ. ἀσπρόψιους Ἰμβρ. Οὐδ. ἀσπρόψι Κύπρ. ἀσπρόψ' Λέσβ. (Ἐρεσσ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. ὄψι.

1) Ὁ ἔχων ἄσπρην ὄψιν, ἐπὶ προβάτου Κύπρ. Λέσβ. (Ἐρεσσ. κ.ά.) 2) Ὁ ἔχων λευκὰ στίγματα εἰς τὴν ὄψιν, ἐπὶ προβάτου Ἰμβρ.: Ἀσπρόψια προβατῖνα. Ἀσπρόψιου κριάρ'.

ἀσπροψοκερατούνα ἐπίθ. θηλ. ἀμάρτ. ἀσπροψοκερατούνα Κύπρ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. *ἀσπρόψης καὶ κερατούνα.

Ἡ ἔχουσα πρόσωπον λευκὸν καὶ φέρουσα κέρατα, ἐπὶ προβατῖνας.

ἀσπρωννυχιάζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. νύχι.

Λευκαίνονται οἱ ὄνυχές μου ἐκ νόσου, ἐπὶ βοῶν, καὶ ἵππων: Ποροσφοδνυλιάζου δὲ βούδια καὶ ἀσπρωννυχιάζου, ὅδεν ἔχ' ἀνδριές.

ἀσπρώννυχος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. νύχι.

Ὁ ἔχων λευκοὺς ὄνυχας. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀσπρωννυχης καὶ ὡς ἐπών. Κύθηρ.

ἀσπρωτὸς ἐπίθ. Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τῆς καταλ. -ωτός.

Ὑπόλευκος ἐνθ' ἂν: Αἰῖδ' ἀσπρωτὸν Τραπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσπρουλλιάρικος 1.

ἄσπρωχος ἐπίθ. σύννηθ. ἀσπρουχτους βόρ. ιδιῶμ. ἀσδρουχτους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερεθ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σπρωχτός <σπρώχω.

1) Ὁ μὴ ὠθηθεὶς σύννηθ.: Δέμπορεῖ κανεῖς νὰ μείνῃ ἄσπρωχος μέσα σὲ τόσο κόσμο. Συνών. ἀσκούνητος 1. β) Μεταφ. ὁ μὴ προωθηθεὶς, ὁ μὴ προαχθεὶς, ἐπὶ ἐργασίας, ζητήματος κττ. σύννηθ.: Ἀσπρωχτη δουλειὰ - ὑπόθεσι κττ. 2)

